

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 31. siječnja 2019. uputio Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18 (Portugal) — LE protiv Transportes Aéreos Portugueses, S.A.

(predmet C-74/19)

(2019/C 148/17)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa — Juízo Local Cível de Lisboa — Juiz 18

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: LE

Tuženik: Transportes Aéreos Portugueses, S.A.

Prethodna pitanja

1. Obuhvaća li pojam „izvanredne okolnosti” koji je naveden u uvodnoj izjavi 14. Uredbe (EZ) br. 261/2004 ⁽¹⁾ okolnost u kojoj putnik tijekom leta ugrize druge putnike i napadne članove posade koji su ga pokušali smiriti i koja je, prema mišljenju kaptana leta, opravdala preusmjeravanje zrakoplova u najbližu zračnu luku kako bi se iskrcali navedeni putnik i njegova prtljaga, zbog čega je taj let kasnio u slijetanju na odredište?
2. Može li „izvanredna okolnost” koja nastane tijekom neposrednog prethodnog polaznog leta istog zrakoplova izuzeti zračnog prijevoznika od odgovornosti za zakašnjenje u polasku tog zrakoplova na povratnom letu na koji je ukrcan putnik koji je podnio pritužbu (sada tužitelj)?
3. Za potrebe članka 5. stavka 3. Uredbe br. 261/2004, je li zračni prijevoznik (sada tuženik) poduzeo sve razumne mjere, ali unatoč tome nije mogao spriječiti zakašnjenje time što je odvagao i procijenio da slanje drugog zrakoplova ne bi spriječilo već započeto zakašnjenje i time što je uputio putnika koji presjeda (sada tužitelja) na let sljedećeg dana jer to društvo izvodi samo jedan let dnevno za putnikovo konačno odredište?

⁽¹⁾ Uredba (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcanja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta [...] te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 (SL 2004., L 46, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 4. veljače 2019. uputio Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) — E. E.

(predmet C-80/19)

(2019/C 148/18)

Jezik postupka: litavski

Sud koji je uputio zahtjev

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: E. E.

Druge stranke u postupku: Javni bilježnik četvrtog javnobilježničkog ureda grada Kaunasa, K.-D. E.

Prethodna pitanja

1. Treba li situaciju kao što je ona u ovom slučaju, u kojoj litavska državljanka čije je uobičajeno boravište na dan njezine smrti možda bilo u drugoj državi članici, ali koja u svakom slučaju nikad nije prekinula veze s domovinom i koja je, *inter alia*, prije svoje smrti sastavila oporuku u Litvi te je svu svoju imovinu ostavila nasljedniku, litavskom državljaninu, te je u trenutku otvaranja nasljedstva utvrđeno da cijela ostavina uključuje nepokretnu imovinu koja se nalazi samo u Litvi, pri čemu je državljanin te druge države članice koji je nadživio svoju bračnu družicu jasno izrazio svoju namjeru da se odriče svih zahtjeva prema ostavini umrle, nije sudjelovao u sudskom postupku pokrenutom u Litvi te je prihvatio nadležnost litavskih sudova i primjenu litavskog prava, smatrati nasljeđivanjem s prekograničnim implikacijama u smislu Uredbe br. 650/2012 te na tu situaciju valja primijeniti tu uredbu?
2. Treba li litavskog javnog bilježnika koji otvori slučaj nasljeđivanja, izda potvrdu o nasljeđivanju i provede druge potrebne radnje kako bi nasljednik ostvario svoja prava smatrati „sudom” u smislu članka 3. stavka 2. Uredbe br. 650/2012 ⁽¹⁾, uzimajući u obzir činjenicu da, u svojim djelatnostima, javni bilježnici poštuju načela nepristranosti i neovisnosti, da njihove odluke obvezuju njih same ili pravosudna tijela te da njihove radnje mogu biti predmet sudskih postupaka?
3. Ako je odgovor na drugo pitanje potvrđan, treba li potvrde o nasljeđivanju koje izdaju litavski javni bilježnici smatrati odlukama u smislu članka 3. stavka 1. točke (g) Uredbe br. 650/2012 i treba li stoga za njihovo izdavanje utvrditi nadležnost?
4. Ako je odgovor na drugo pitanje niječan, treba li odredbe članaka 4. i 59. Uredbe br. 650/2012 (zajedno ili zasebno, ali bez ograničavanja na te članke) tumačiti na način da su litavski javni bilježnici ovlašteni izdavati potvrde o nasljeđivanju pri čemu se ne trebaju pridržavati općih pravila o nadležnosti te da se takve potvrde smatraju javnim ispravama koje imaju pravne posljedice u drugim državama članicama?
5. Treba li članak 4. Uredbe br. 650/2012 (ili njezine druge odredbe) tumačiti na način da se uobičajeno boravište umrlog može utvrditi samo u jednoj državi članici?
6. Treba li odredbe članaka 4., 5., 7. i 22. Uredbe br. 650/2012 (zajedno ili zasebno, ali bez ograničavanja na te članke) tumačiti i primijeniti na način da, u ovom slučaju, u skladu s činjenicama kako su iznesene u prvom pitanju, valja zaključiti da su se dotične stranke složile da trebaju biti nadležni sudovi u Litvi i da treba primijeniti litavsko pravo?

⁽¹⁾ Uredba (EU) br. 650/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 4. srpnja 2012. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršavanju odluka i prihvaćanju i izvršavanju javnih isprava u nasljednim stvarima i o uspostavi Europske potvrde o nasljeđivanju (SL 2012., L 201, str. 107.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 10., str. 296., u daljnjem tekstu: Uredba br. 650/2012.